

plak

Sjarmerende vandring

Teater

Vandrespill på Maihaugen
Rosor i ett sprucket krus
Teater Leven
pluss Stefan Østgård
og Ingrid Jostad
Anmeldt av Live Sætre

(Henrik Slåen) og byens gitar- og trekkspillende spellemann Svend (Stefan Østgård). Fem stoppesteder i byavdelingen er valgt ut til små tablåer, visesang, historier, dikt og fakta rundt Frødings liv og diktning.

Klem dekk ihopes, roper den lokale kjøpmannen, som tar ansvaret for at alt publikum klarer å finne fram gjennom trange bygater, tidsnok til neste tablå. Det er et godt poeng å la kjøpmannen gå bakerst og sørge for å holde stemningen oppe underveis, mens de ivrige hovedstadsdamene kvitrer av gårde der foran. Det er noe med ikke å dette ut av rollene, som disse fire gjennomfører med glans. Det er blitt en profesjonell og ikke minst en uhyre sjarmerende forestilling.

Forestillingen skal framføres i tre uker framover, med unntak av mandager, og er et tilbud som publikum enten bevisst velger seg eller bare detter innom. Dersom folk bare detter innom, har det en viss be-

tydning om vandreteteateret klarer å lokke dem med videre. Og hva med utlendinger, kan de ha utbytte av et teater på svensk med innslag av norsk?

Du skal være ganske sur og matlei for ikke å la deg rive med av denne livsbejende rause kvartetten som skaper liv, ikke bare i byavdelingen, men også i et forfatterskap som de færreste av oss har synderlig peiling på. Det kan rett og slett være et poeng å stikke innom flere ganger, og bli enda bedre kjent med Frøding. Her var mye nytt og mye å la seg berøre av, humor og poesi i vill blanding. Naturligvis vil ikke en utlending få samme innblikk i Frødings poesi, men han kan glede seg over Stefan Østgårds visesang, for eksempel. Han har en praktfull stemme.

Viser og sanger kommer på løpende bånd, uanstrengt og lett, av og til firstemt, av og til avbrutt av snakk. De er jo musikalske, sa en publikummer ved min side. Ja, de er jo det. Ikke bare synger de bra,

men de gjøgler like overbevisende som de synger. Ingrid Jostad er ubetalelig når hun begeistret oppdager en kontrabass inne på butikken til J. Falkenberg. Det er så du virkelig tror henne.

Det lille innslaget av Frødings mørkere sider fungerer også. Et utendørs vandrespill med publikum av alle kategorier er sårbart når en skal forsøke å skape en mer alvorlig og grublende stemning. Teatergruppen løste dette ved å gjøre det enkelt og liketil, noen brev, noen vers som fortalte litt om hva Gustav Frøding strevde med når han var her på nervesanatorium. Nok til å gi et ørlite innblikk, ikke minst i dikterens galgenhumor som slår gjennom overalt.

Men først og fremst blir du grundig og overveldende sjarmert. Du ser det på smilene rundt deg. Dette er godteater. Forunderlig nok skapt av tekstene til en nervesvak svenske. En skal aldri slutte å la seg overraske.

En livfull framførelse av en av Frødings viser på togperrongen. (Alle foto: Torbjørn Olsen)

En stopp foran J. Falkenberg med litt visesang.

En sang om en ridende løytnant foran J. Falkenbergs butikk.